

РЕШЕНИЕ

№ 2389

гр. София, 12.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 09.10.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **6433** по описа за **2020** година докладвано от съдия Боряна Петкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК] срещу РЕШЕНИЕ от 23.01.2020г. на Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 9^{-ти} състав по н.а.х. дело №6276/2018г.

Касаторът претендира за неправилност на обжалваното съдебно решение, като постановено в противоречие с материалноправните норми. Поддържа, че в обжалвания съдебен акт липсват мотиви, като са изложени бланкетно няколко съображения, които са неверни. Сочи, че не са били обсъдени възраженията, изложени в жалбата пред СРС. Твърди, че с Констативен протокол №УООВП-БХ-62/21.12.2017г. по чл.120 от Закона за управление на отпадъците (ЗУО) на дружеството са били дадени две предписания, а в следствие в Акта за установяване на административно нарушение (АУАН) и в Наказателното постановление (НП) е посочено само едно нарушение с неправилна правна квалификация. Смята, че при съставяне на АУАН и издаване на НП са допуснати нарушения, които създават неяснота на обвинението и ограничават правото на защита на нарушителя. Претендира, че нарушението неправилно е квалифицирано по чл.4, ал.1 вместо по чл.7, ал.1, т.1 от Наредба № 2/23.07.2014г. (Наредба №2/2014г.), а освен

това в случая са били налице предпоставки за приложение на чл.28 ЗАНН. Прави искане да бъде отменено обжалваното съдебно Решение и вместо него по същество на спора да бъде отменено НП №19/12.03.2018г., издадено от директор на РИОСВ-С.. Претендира за разноси.

Ответникът – РЕГИОНАЛНА ИНСПЕКЦИЯ ПО ОКОЛНА СРЕДА И ВОДИТЕ - С. (РИОСВ-С.), редовно уведомен за образуваното съдебно производство, не се представлява по делото и не изразява становище по подадената касационна жалба.

Прокуратурата на РБългария, представлявана от прокурор К. от Софийска градска прокуратура, дава мотивирано заключение за неоснователност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на обжалваното съдебно Решение, съобразно чл.218, ал.2 АПК и след като прецени доказателствата събрани по делото, приема от правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл.211 АПК и е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМА, а разгледана по същество е ОСНОВАТЕЛНА.

С НП №19/12.03.2018г., на основание чл.135, ал.2, т.1 ЗУО, на касатора [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 5 000 (пет хиляди) лева за това, че при извършена на 21.12.2017г. извънредна проверка, съвместно със Столичния инспекторат, в сервиз за гуми и климатици, намиращ се в [населено място], [улица], стопанисван от дружеството касатор, е било установено, че в резултат от дейността си монтаж и демонтаж на автомобилни гуми и допълване и пълнене на климатици на моторни превозни средства, търговецът образува отпадъци от генерираните от дейността излезли от употреба гуми. При извършената проверка не са били представени утвърдени от РИОСВ - С. работни листове за класифициране на образуваните от дейността отпадъци. Прието е, че [фирма], в качеството му на лице, чиято дейност е свързана с образуване на отпадъци, не е класифицирал същите според изискванията, с което е нарушил разпоредбата на чл.4, ал.1 от Наредба №2/2014г.

С процесния съдебен акт е ПОТВЪРДЕНО НП №19/12.03.2018г.

За да постанови този правен резултат първостепенният съд е събрал относими писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел следното: НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено е описано нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Въз основа на събраните доказателства първостепенният съд е приел, че касаторът е извършил вмененото му нарушение на чл.4, ал.1 от Наредба №2/2014г., във връзка с което правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 от АПК, поради което и на основание чл. 220 АПК се приемат за доказани фактите, така както са установени от СРС, 9^{-ти} състав.

Решението е неправилно.

Не се споделят изводите на СРС, че при издаване на наказателното

постановление не са били допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да обуславят отмяната му. Противно на съжденията на въззивния съд, словесното описание на нарушението, посочено в АУАН и в НП, не кореспондира с цитираната като нарушена законова разпоредба.

Съгласно чл.4, ал.1 от Наредба №2/2014г. за класификация на отпадъците, причинителят на отпадъци е длъжен да класифицира отпадъците, образувани в резултат от дейността му, като предприеме всички необходими действия по реда на тази наредба. Текстът на материално-правната норма е бланкетен и общ, тъй като не съдържа конкретни задължения, свързани с класификацията на отпадъците и е било задължително, с оглед описаните конкретни действия и/или бездействия, да се препрати към конкретно задължение. Не е достатъчно единствено да се цитира: „Притежателят на отпадъци е длъжен да класифицира отпадъците, образувани в резултат от дейността му, като предприеме всички необходими действия“, без последните да бъдат описани.

В Разпоредбата на чл.7 от Наредба №2/2014г. изрично са установени длъжимите действия за класифициране на отпадъците и сроковете за извършването им. Предприятията, които при дейността си генерират отпадъци, са длъжни да представят в РИОСВ изчерпателно посочени документи за всеки отпадък не по-късно от два месеца преди образуването му: 1) попълнен работен лист за класификация на отпадъците по приложение № 5 в два екземпляра с определен шестцифрен код на отпадъка; 2) описание на технологичния процес, в резултат на който се образува отпадъкът, източник и произход на отпадъка, състав и свойства на използваните при процеса суровини и материали; 3) информационни листове за безопасност на химичните вещества и смеси, използвани като изходни суровини за технологичния процес, в резултат на който се образува отпадъкът, в съответствие с чл. 31 от Регламент (ЕО) №1907/2006 на Европейския парламент и на Съвета относно регистрацията, оценката, разрешаването и ограничаването на химикали (REACH), за създаване на Европейска агенция по химикалите, за изменение на Директива 1999/45/ЕО и за отмяна на Регламент (ЕИО) № 793/93 на Съвета и Регламент (ЕО) № 1488/94 на Комисията, както и на Директива 76/769/ЕИО на Съвета и директиви 91/155/ЕИО, 93/67/ЕИО, 93/105/ЕО и 2000/21/ЕО на Комисията (обн., ОВ, специално българско издание, глава 13, том 60); 4) становище от регионалната здравна инспекция (РЗИ) за класификацията на отпадъците от подгрупа 18 01.

Съгласно чл.9, ал.1 от Наредба №2/2014г. директорът на РИОСВ в 30-дневен срок от датата на представяне на документите по чл.7, ал.1 или ал.4 утвърждава работния лист с подпис и печат.

В АУАН и в издаденото въз основа на него НП не е посочена конкретно нарушена разпоредба на чл.7 от Наредба №2/2014г., въпреки че установеното деяние съответства на нарушение по чл.7, ал.1, т.1 и т.2 от Наредба №2/2014г.. Неправилната квалификация на деянието е съществено процесуално нарушение, тъй като ограничава правото на защита на наказаното лице. Наказаното лице не е било наясно за кое именно нарушение му е наложено административното наказание и какви са били задълженията, които не е изпълнило. С оглед на това възраженията в подадената касационна жалба са основателни.

По тези доводи и аргументи, касационната инстанция приема, че съдебното решение на СРС, 9^{-ти} състав следва да бъде отменено. На основание чл. 222, ал. 1 от АПК делото следва да бъде решено по същество, като се отмени наказателното

постановление.

При този изход на спора и на основание чл.63, ал.3 и ал.5 от ЗАНН (ДВ, бр.94/29.11.2019г.) във вр. с чл.143, ал.1 АПК на касатора се дължат разноски. Съдът намира обаче, че по делото е останал недоказан размерът на заплатеното от него адвокатско възнаграждение. Според задължителните указания в Тълкувателно решение №6/06.11.2013г. по тълк. дело №6/2012г. на Общото събрание на Гражданската и Търговската колегии на Върховния касационен съд (ОСГТК), съдебните разноски за адвокатско възнаграждение се присъждат тогава, когато страната го е заплатила и е доказала реалното му заплащане на процесуалния си представител, в зависимост от уговорения в договора за правна помощ и съдействие начин на плащане – в брой или по банков път. Заплащането се доказва или чрез вписване на направеното плащане в самия договор, който има характер на разписка, или с представяне на доказателства за извършен банков превод. По смисъла на Закона за счетоводството (ЗСч) договорът за правна помощ и съдействие е първичен счетоводен документ, съдържащ изискваните от закона реквизити. Съобразно чл.6, ал.1 ЗСч, първичният счетоводен документ, адресиран до външен получател, съдържа най-малко следната информация: 1. наименование и номер на документа, съдържащ само арабски цифри; 2. дата на издаване; 3. наименование или име, адрес и единен идентификационен код от Търговския регистър или единен идентификационен код по Булстат или единен граждански номер или личен номер на чужденец на издателя и получателя; 4. предмет, натурално и стойностно изражение на стопанската операция. Според разпоредбата на ал.5 на чл.6 ЗСч документална обосноваемост е налице, когато в първичния счетоводен документ липсва част от изискуемата информация по чл.6, ал.1 и ал.3 ЗСч, но за нея има документи, които я удостоверяват. Когато плащането не е с платежно нареждане, банково бордеро, по платежна сметка или не е отразено в утвърдения от Висшия адвокатски съвет образец на пронумерован кочан, съдържащ наименование и номер на документа само на арабски цифри, а е вписано на лист, който няма индигирани копия и не съдържа реквизитите на първичен счетоводен документ, съгласно чл.6, ал.1 ЗСч за плащане в брой, последният документ представлява разписка за договореното между адвокат и клиент възнаграждение по сключения между тях договор за правна помощ и съдействие и има своето значение само за тях като страни по този договор. Същият не може да обвърже съда, съответно другите страни в процеса, на които евентуално ще бъдат възложени разноските, в преценката им за законосъобразно и действително осъществено плащане.

Така мотивиран и на основание чл.221, ал.2 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - град, III^{-ти} Касационен състав,

РЕШИ

ОТМЕНЯ РЕШЕНИЕ от 23.01.2020г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 9^{-ти} състав по н.а.х. дело №6276/2018г. и ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление №19/12.03.2018г., издадено от директор на РИОСВ-С..

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване или протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.